

CONVERSA AMB: **ANNA GALLARDO**

Presidenta del servei de suport en el dol

■ Un dels nostres objectius és aconseguir que les funeràries incorporin el suport al dol com un servei més a les famílies

“OMPLIM EL BUIT QUE LA SOCIETAT NO POT DONAR A QUI PATEIX UN DOL”

GLÒRIA COMA

Tàrrrega

L'Anna és la responsable d'una associació que es diu "Servei de suport en el dol" que fa escassament tres mesos que està funcionant a Tàrrrega. Ella i un grup de voluntaris, ajuden les persones que han sofert la pèrdua d'un ser estimat com un fill, els pares, la parella, o un amic. No són psicòlegs, ni metges, senzillament saben escoltar i entenen que perdre una persona estimada fa que la vida personal trontolli i que moltes vegades la societat no sigui capaç d'afrontar aquest transtorn. Ella ofereix a totes les persones que viuen un dol, un lloc per poder parlar de la seva experiència i per poder compartir el moment, sense cap condicionant religiós, sense cap distinció de res, voluntàriament. L'ajuntament els ha deixat un pis petit però lluminós i entre tots els voluntaris, paguen el telèfon. Però creuen que han d'anar més enllà, perquè són conscients que la seva feina és útil i necessària i perquè no es pot demanar només al temps que tot ho curi.

Totes les persones viuen el dol de la mateixa manera?

Un procés de dol és únic. El que ens uneix és la pèrdua. Tu pots comprendre l'altre des de la teva pròpia experiència.

Teniu algun tipus de formació les persones que assistiu en el dol?

No és necessari tenir una formació psicològica. Jo personalment vaig fer les pràctiques en el servei de dol de Girona. Tinc experiència en teràpies humanistes. De fet, el que és important és tenir una actitud oberta per escoltar. Nosaltres som un complement moltes vegades del professional psicòleg que ja està atenent la persona que està patint un dol. Col·laborem amb aquests professionals.

La vostra funció, la hevia fet temps enrere la família, els veins, per què ara és necessari que hagi associacions com la vostra?

Sí, això és cert. Abans la gent sortia a prendre la fresca, per exemple, i tenia un espai de comunicació amb la comunitat. Avui en dia la societat és cada vegada més individualista. Es limita a donar el condol i anar cap a casa. Nosaltres venim a omplir aquest buit que la nostra societat no pot donar a les persones. Ara, a més, ningú parla de la mort, ni a la família, ni amb els amics i en canvi s'ha de prendre consciència de la mort, cada dia més. La mort forma part de l'expressió de la consciència de la vida.

Com és possible arribar a les persones que pateixen el dol, fer que sàpiguen que vosaltres existiu?

Viure un dol

Perdre una persona estimada, saber que mai més la tornaràs a veure i treure forces per continuar vivint amb el buit, és una experiència per la que la nostra societat, que ho té tot i que tot ho pot, no està massa preparada. La mort se'ns presenta com una ruptura, com una injustícia, alguna cosa irreparable que ens replanteja el sentit de la vida abans que ni tan sols ens haguéssim plantejat el sentit de la mort. Poques persones estan preparades per viure el dol. L'Anna ho sap perquè ella mateixa va passar per aquesta experiència que, a més, li va canviar la vida. Ara es dedica en cos i ànima a ajudar la gent que ha sofert la pèrdua d'un ser estimat, perquè potser ha entès que la vida s'ha de conciliar amb la mort, igual que la felicitat amb el dolor. L'Anna ho sap perquè ella mateixa va passar per aquesta experiència que, a més, li va canviar la vida. Ara es dedica en cos i ànima a ajudar la gent que ha sofert la pèrdua d'un ser estimat, perquè potser ha entès que la vida s'ha de conciliar amb la mort, igual que la felicitat amb el dolor.

Un dels nostres objectius és aconseguir que les funeràries incorporin el suport al dol com un servei més a les famílies. Això és el present i el futur de les empreses funeràries. A Terrassa, per exemple, ja funciona i a Girona el servei de dol està esponsoritzat per la funerària de Girona. El servei és gratuït però té unes despeses de funcionament, de personal, que necessiten ser ateses. Per això nosaltres demanem que les funeràries se'n fagin càrrec. Aquí a les comarques de Ponent encara no hem tingut una resposta positiva.

Com es fa l'assistència a la persona que està patint el dol?

Ara estem assistint unes 7 persones individualment. Primer se'ls fa una entrevista per valorar en quin procés del

emoció. Als homes no i en aquest aspecte ho tenen bastant més malament. El dolor per la pèrdua va des de la ràbia, a l'autoculpa, el xoc és tant gran que la persona sent de tot, i els homes moltes vegades els costa acceptar i expressar tot això.

Vosaltres també doneu suport a la gent que està cuidant un malalt a casa...

El procés de la pèrdua comença aquí i aquesta persona necessita un recolzament. Hi ha malalties que duren molt de temps. Actualment nosaltres no assistim cap persona, però també recolzem aquest servei. Hi ha un aspecte molt important, que es diu "la conspiració del silenci" que és quan el malalt sap que se li està acabant la vida i la persona que el cuida també ho sap, però no se'n parla. Aquí al servei podem trobar l'espai on compartir tota aquesta experiència.

Com es porten les reunions?

Nosaltres seguim unes pautes. La pauta de la confidencialitat, que fa que ningú parli de l'altre més enllà d'aquest espai. Una altra és el no donar consells, no dir a ningú el que ha de fer i el que no ha de fer. Després no interrompre, ni comparar experiències, no rescatar, que vol dir no dir a ningú que no passa res. Cada persona se l'ha de respectar per la seva pròpia experiència. També ningú té l'obligació de compartir i les persones han de tenir disponibilitat i responsabilitat per assistir al grup.

És veritat que les dones accepten més el dolor?

Les dones estem molt més connectades amb el nostre dolor. La prova és que les persones que assistim, la majoria són dones. A nosaltres se'ns ha ensenyat a manifestar-nos a través de les